

Lassitut

Vola, fantasia,
vola vers al cim
de l'alta masia
que'l cèlic ruixim
l'ha fet la més bella
de les del redol,
quan l'àuria parpella,
gentil, n'obre el sol.
Es la vella estança
on mon ideal
hi viu sens recança
quan està malalt;
trobant-hi a tothora,
el que hi va, repòs,
si l'ànima plora
i es sent làs al còs.
La mar l'emmiralla,
l'acarona el vent;
n'és de la brivalla
el lloc preferent,
des que neix el dia
fins qu'entra la nit,
omplint d'alegria
el mon esperit.
Quin misteri tanca,
que'm senti corprès
al veurer-la blanca
pel sol que l'ha encès?
Una veu contesta
en la solitud:
—La masia aquesta
és ón la virtut,
de sempre, hi fa estada
en el dolç fervor
la dona anyorada
que ha ferit ton cor!
—Para't, fantasia
para't qu'el moment
vola en companyia
de l'amor absent,
respòn-ne el poeta
a la feble veu
de la silueta
que'l segueix arreu!

SALVADOR BORRUT SOLER

Hilarienca

(HISTORIC)

Aquest hivern passat, quan la sequedat ja massa llarga, feia que tothom per por de perdre els fruits de la terra, tinguessin de fer *pregarias* als Sants de la seva devoció, anant nosaltres a l'ermita del bon Jesús de Praga,

va pasar un càs que'ls de Sant Hilari ja el sabem, pro que'ls forasters que actualment comparteixen amb nosaltres la nostra vila ignoren i és de raó que no desconequin rès del nostre poble i els seus voltants.

L'escena passà al cor mateix de les Guillerries, al poble de Carós i molt aprop de la casa de'n Serrallonga, no dic de la cova de'n Serrallonga que encara que faria més efecte, avui per avui la cova, si algú en excursió volia arribar-se-hi li seria molt difícil trovar-la. Està tota ensorrada i la boca coberta de rocs que si no duien un bon guia passarien pel costat sens adonar-se'n.

Es trobaban doncs, cap al tart pare i fill d'una casa de pagès *goytant* els nuvols, esperant que l'aigua caigués, quan al pare li va semblar que un nuvol molt negre portava l'aigua tant temps esperada, i amb la por de no tenir llenya eixuta per fer foc, va dir al seu fill, bordegàs de pocs anys, que anés a fer un feix de llenya al bosc proper.

El xicot agafà les cordes, s'endinsà al bosc i a poca estona ja tenia el feix fet i lligat. Quan se'l carregava se li presentà (segons ells) un senyor i li diu:

—¿Si que'l fàs petit el feix de llenya?

—Es que si el faig gròs no podré portar-lo.

El *senyor* li va desfer el feix i afegint-hi branques i més branques el carregà tant que, segons els més entesos pesaba de tres a quatre quintars. El xicot se'l carregà a l'espatlla i anava acomiadant-se d'aquell *senyor* benefactor, quant aquell li digué:

—Mira noi, amb aquesta llenya ja en tens prou. Dignes al teu pare que per ara no cal que't faci anar a buscar-ne més, puig passaran encar molts mesos sense plourer i no necessita per la por de gastar llenya mullada, tenir el llenyer acurullat.

No cal dir que'l *senyor* va desappareixer i no se'n sapigué res més. Per cert que'ls va enredar,

puig al cap de pocs dies ja plovia de valent.

Pro és el cas que comentant aquest fet dos del Pla de les Arenes, tot esperant que'ls afoitesin en una de les moltes barberies que hi ha a Sant Hilari, incrèdul un en qüestió de bruixes i apareguts, més crèdul l'altre i quan clar es veia que no podian posar-se d'acord, un altre que escoltava la conversa i que segons deia que per anar ben guiat a casa seva no hi faltava mai el *calendari del Zaragozaño*, es posà en la conversa i els digué:

—Jo no se si és veritat lo que esplicheu, pro jo crec que aquell *senyor* tenia raó al dir que passarian molts mesos sense plourer, perquè jo l'altre dia vaig entretenir-me a mirar tots els dies del any al meu *pronóstic* i el vaig fer llegir per el noi que tinc, un bailet que'n sab molt d'letra i no va trovar en tot l'any ni un sol dia *pluja*, no més *viento...*, *temperatura benigna...*, *lluvia*, aixó de *lluvia* tanta com volgueu, cada més tres o quatre vegades, pro de *pluja* ni un sol dia. Aixís és que si ens tinguessin de refiar de l'aigua que caurà per remullar-nos ja poden anar seient que tardaràn dies en afeitar-nos.

XARABA

Curiositats

Un Alcalde Miniatura

La tradicional costum del nostre Montserrat, de dedicar un dia de l'any, als nois els quals elegeren un abat i altres càrrecs jeràrquics amb eficàcia efectiva de 2 hores, es practica també a Nova York.

Es denomina Festa de la Joventut i igualment hi ha elecció de càrrecs, però sols dura poques hores. Enguany un noi de 14 anys fou alcalde de la gran ciutat durant tres hores, les suficients per nomenar un Ajuntament—del qual cosa estranya, ningú en deia mal—i per a fer declaracions als periodistes.

No deixen d'ésser interessants.